

שינגביס

אגדת אינדיאנים צ'פפוה

במשכנו על גדות אגם הורון חי ברווז חום קטן, שינגביס. כשרוח הצפן העצום נשף מארץ השלג הלבנה והנוצצת, הברווז החום הקטן שינגביס שמר ארבע בולי עץ הסקה גדולים, אחד לכל אחד מחודשי החורף. שינגביס היה אמיץ ועליז ובלי להתחשב בנשפות

העצומות של הרוח הצפון הוא דדה על הקרח וחיפש מזון. עם מקורו החזק הוא משך החוצה את קני הסוף וצלל לתוך המים דרך החורים שכך נפתחו בקרח, וכך דג דגים גדולים לארוחתו. ואז חזר למשכנו כשהוא גורר

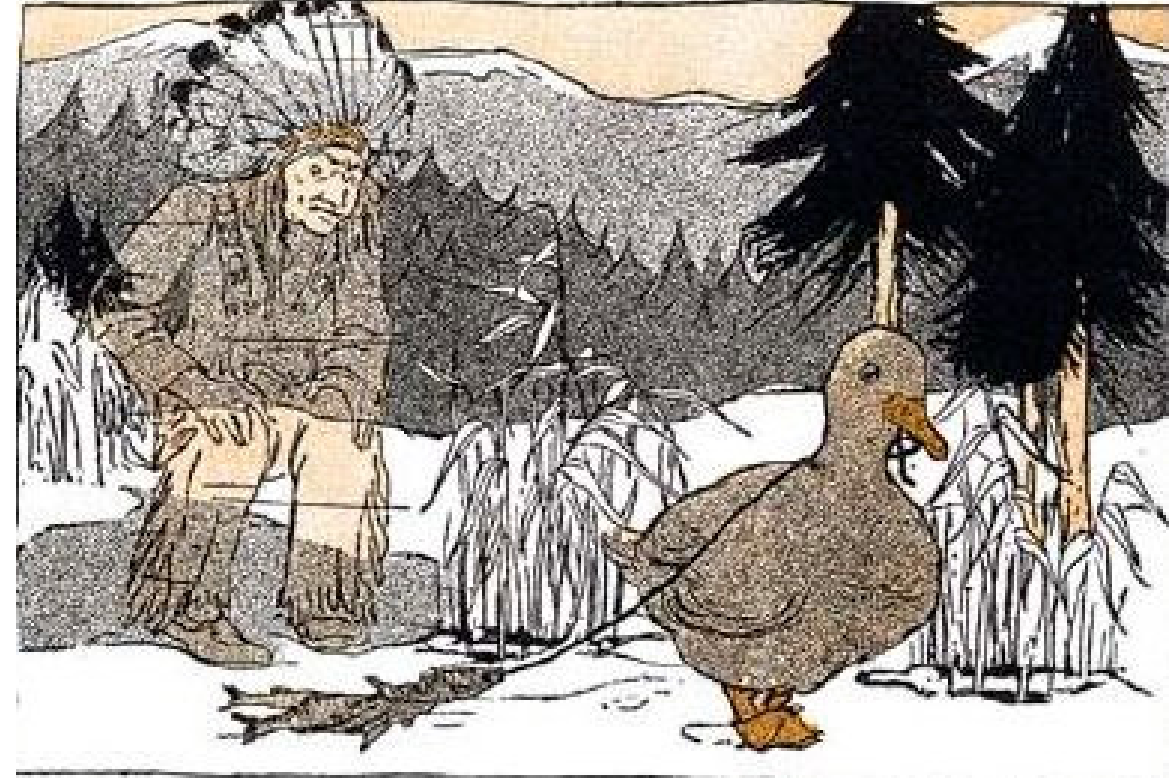
דגים אחדים אחריו. ליד אש יוקדת הוא בישל את ארוחתו ונח בחום ובנוחות.

התרגז רוח הצפון שראה זאת וצעק: "ווו! ווו! מי מעז להתקומם נגד הצ'יף הגדול רוח הצפון! כל יתר היצורים מפחדים ממנו. רק הברווז החום הקטן שינגביס לא חושש מצ'יף הגדול רוח הצפון יותר מאשר ממינאוה, הרוח הנשית השקטה והעדינה." ורוח הצפון שלח נשיפות קרות, מלאות קרח ועשה שערות שלג, עד שלא ציפור ולא חיה כלשהי העזה לצאת ממחבואה. מלבד שינגביס.

שינגביס יצא כמו תמיד ולא שם לב כלל למזג האוויר. כל יום הוא דג דגים לארוחתו וחימם את עצמו ליד האש היוקדת.

"שזשזשז!" סער רוח הצפון "את הברווז החום הקטן, שינגביס, לא מדאיג כלל שלג, קרח או רוח! אז הצ'יף הגדול רוח הצפון יקפיא את כל החורים בקרח שבבריכה ושינגביס לא ישיג כל אוכל! אז הצ'יף הגדול יגבור עליו!" והוא עבר על החורים בקרח שדרכם דג שינגביס והקפיא אותם חזק, ואחר כך הערם עליהם שלג לגובה רב.

אך כששינגביס הגיע וראה את החורים סגורים, כך שלא יכול היה להגיע למים, הוא לא הוציא אף הגה. הוא רק

המשיך ללכת הלאה, עד שמצא בריכה שלא הייתה מכוסה בשלג, ובה היו עוד קני סוף. הוא הוציא אותם ועשה כך חורים חדשים כדי שיוכל לדוג. רוח הצפון כעס עוד יותר.

"הברווז החום יודע מי הוא הצ'יף הגדול! הוא זעק, ובמשך ימים שלמים הוא עקב אחרי צעדיו של הברווז, הקפיא את החורים החדשים והערם עליהם שלג. אבל שינגביס המשיך ללכת ללא פחד, כמו קודם, ותמיד הצליח למצוא עוד דגים לפני שכל חור הוכפא, או מצא בריכה חדשה, לא מכוסה, ובה פתח חור חדש. וכל פעם חזר בשקט למשכנו, גורר צרור דגים אחריו.

לזעמו של רוח הצפון לא היה גבול!
"ווו! ווו! הצ'יף הגדול ילך לביתו של הברווז החום, ינשוף בדלת, ישב לידו וינשום עליו בנשימתו הקרה, עד שיכפא."

שינגביס ישב במשכנו ואכל את ארוחתו, האש בערה בבהירות והפיצה חום, והוא חימם את רגליו המקורות ליד האש.

בזהירות התקרב רוח הצפון ועצר את נשימתו כדי ששינגביס לא ירגיש בבואו. בזהירות הוא זחל דרך השלג. אלא ששינגביס הרגיש בקור העז שנכנס דרך סדקים במשקופו.

"אני יודע מי זה" הוא חשב. והוא התחיל להשיר בקול:
"קא ניי, קא ניי, ביי ין, ביי ין,
בון ין, בון ין, אוק ין, אוק ין,
קא ויה, קא ויה!"

"הצ'יף הגדול ישאר כאן עד שהוא יקפא" שרק רוח הצפון והוא ניסה לנשוף יותר חזק מאי-פעם. אלא שאז שינגביס בחש באש וניצוצות עלו עד הארובה ובול העץ קיבל להט זהוב. השערות הקפואות של רוח הצפון התחילו לטפטף, זקנו מלא קרח התחיל להתמוסס, דמעות זלגו על לחייו והנשימה נעשתה כל פעם חלשה יותר. ושינגביס עדיין חימם את רגליו המקורות ליד האש ושר

"רול הצפון, רוח הצפון,
אתה אכזר מטבעך.

אתה עדיין יצור כמו אחרים."

ובסוף רוח הצפון נתן זעקת איימה "הצ'יף הגדול מתמוסס!"

הוא קפץ דרך הדלת לתוך החושך בחוץ ונפל על ערמת שלג.

"שינגביס הוא ברווז חום קטן מוזר מאוד" הוא מלמל "הצ'יף הגדול, רוח הצפון, לא מצליח להרעיב אותו,

להקפיא אותו, להפחיד אותו!

אוך! אוך! רוח הצפון יניח לו. כנראה הרוח הגדולה היא אתו."

ורוח הצפון הבין שכך הוא אומר

"רול הצפון, רוח הצפון,
אתה אכזר מטבעך.

אבל אתה עדיין יצור כמו אחרים.
נשוף כמה שתוכל, לא תצליח
להקפיא אותי.

אינני מפחד ממך ולכן אני
חופשי!"

רוח הצפון כעס, כמו שעוד לא
כעס אף פעם.

"הברווז החום הקטן מעז
לשיר בחוצפה כזו!. הצ'יף
הגדול ינשוך אותו, יעקוץ
אותו, יקפיא אותו!"

ורוח הצפון זחל תחת הדלת,

נכנס מאחורי שינגביס והתיישב לידו מול האש. שינגביס ידע שהוא כאן, אבל לא שם לב עליו. הוא המשיך לשיר

עוד יותר חזק

"קא ני, קא ני!"

ניי ין, ביי ין."

